

да го съживи, па да скочи, да извика, както се очакваше отъ всички — Павелъ замълча. Тя дойде тъй ненадейно и така обзе затворника, че той почувствува безсилие; снагата му се разтрепера; на очитѣ пригъмнѣ и той се търкулна на одъра си.

Скокнаха всички; пръскаха го съ вода. Ключарътъ му разтри слѣпитѣ очи и вратнитѣ жили, дадоха му вода да пие — и Павелъ почна да се свѣстява.

Свѣсти се, но чувствуваше се уморенъ и не разтваряше очи.

Ключарътъ, усѣтилъ се виновенъ, дето не е знаялъ какъ да съобщи такава радостъ и поради това щѣше да умори затворника, излезе жегнатъ. И каза: никой да не го без-